

Ik heb het gevoel dat er veel zal moeten verteld worden vooraleer ik bijgepraat ben. Maar dat komt later wel. ‘En waar is de jongedame nu?’ vraag ik, terwijl ik rond me kijk.

‘Ze is aan het strand en wacht op Vivian,’ antwoordt Daran.

Het is me duidelijk dat hier meer aan de hand is dan een uitnodiging voor een feestje. Ik bekijk het gezelschap in de hoop van nog iets meer te vernemen, maar hun opwinding gaat duidelijk naar het weerzien zelf en niet zozeer naar de mogelijke redenen erachter.

Tanja roept: ‘Ah...’ en ik volg haar blik naar twee vrouwenfiguren die uit de grond lijken te rijzen aan het einde van de kaai. Maar ik besef dat daarachter een helling naar het strand moet liggen. Ik herken Vivian onmiddellijk en ga ervan uit dat de jonge, rijzige en elegante verschijning naast haar Elyse moet zijn.

Dat wordt bevestigd want ze weet nog wie ik ben en loopt op me af met open armen, van ver reeds roepend: ‘Nonkel Ambrosius!’

Een moment ben ik ingepakt in een geur van de zeebries en haren even zacht als het schuim op de golven. Uiteindelijk laat ze me los en, net als toen ze kind was, kan ze niet laten aan mijn baard te trekken en dan giechelend weg te lopen om zich te verstoppen achter Vivian.

Deze staat met een serene glimlach naar mij te kijken en ik merk dat er weer geen haartje ontsnapt aan de vlecht die als een kroon rond haar hoofd is gewikkeld. Na elkaar een paar tellen gemonsterd te hebben, stappen we op elkaar af en genieten dan van een lange en warme omhelzing.

Nu is er nog een figuur in het rood bij ons komen staan. Gnemmirk staat afwachtend naar mij te kijken en als ik hem toeknik, komt hij op me af en groet me hartelijk waarbij hij mijn beide handen grijpt: ‘Welkom Myrddyn, mij valt de eer te beurt om jou naar jouw verblijf te brengen.’

Daarop draait Elyse zich om naar Vivian en zegt, terwijl ze haar arm offreert met een buiging: ‘En mijn taak is het om u naar uw verblijf te brengen, tante Vivian.’ Met een zwierig gebaar haakt Vivian haar arm in die van de jonge vrouw en met een handzwaai verlaten ze de kade.

Gnemmirk neemt me mee naar de rand van de stad, waar een hoge toren over het strand uitkijkt. Zoals gewoonlijk heb ik een torenkamer en ik ben al gestopt met me af te vragen waarom men me altijd zo hoog mogelijk logeert. Mensen blijven me als magiër zien en die huizen in torens, dus is de keuze snel gemaakt. Maar ik ben geen magiër doch een druïde. En druïden krijgen oude knoken en gewrichten